

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 109

(octubre de 2021)

"Se cierra un periodo, se abre un nuevo..."

Dossier:

Transición ecológica y economía «verde»...

L'acord sobre reforma laboral, ni "avenç històric", ni "canvi de cicle": incompliment del compromís de derogació

Els signants de l'acord sobre reforma laboral ens inunden amb valoracions que són més optimistes.

Els entusiastes de l'acord

Unai Sordo, secretari general de CCOO, escriu que es tracta de "un acord inèdit, jo diria que històric. Ho és perquè, per primera vegada, una reforma laboral d'aquest calat recupera drets retallats en reformes anteriors". A la web d'UGT llegim que "Per primera vegada en democràcia, es fa una modificació del calat que suposa aquest acord, no a favor de les pretensions de l'empresa, sinó de la classe treballadora".

Per al PCE "l'acord és un nou èxit del Govern progressista que representa UP i Yolanda Díaz, que farà avançar les posicions de la classe obrera i el sindicalisme. Aquest és un acord tripartit sense precedents, amb una reforma laboral més beneficiosa per als interessos dels treballadors".

Altres intenten convèncer-nos que cal donar suport a l'acord perquè és una condició per rebre els fons Next Generation de la Unió Europea. I, en efecte, la premura per arribar a aquest acord ve donada, en bona mesura, pel compromís del govern amb Brussel·les d'efectuar reformes a la legislació laboral abans del 31 de desembre (component 23 del Pla de Recuperació compromès amb la Unió Europea). Com si respondre al xantatge de Brussel·les, que exigeix condicions per a les seves suposades "ajudes" fos una virtut.

El president del grup parlamentari d'Unidas Podemos al Congrés Jaume Asens, no només lloava l'acord, sinó que advertia del risc de perdre el suport de la CEOE a la reforma laboral amb les esmenes dels grups polítics al Congrés: "Aquest acord es pot millorar amb esmenes, però alertem del risc que l'acord amb la CEOE es trenqui". Una patronal el suport de la qual cal mimar, quan va considerar insuficient la reforma laboral de Zapatero i va recolzar amb entusiasme la reforma de Rajoy.

Un optimisme que haurien de moderar altres comentaris

El País deia a la seva editorial l'endemà de l'acord que aquest "contribueix a eliminar la temporalitat abusiva, a assentar la pau social, consolidar l'estabilitat política i garantir l'accés als fons europeus".

Per la seva banda, ABC –considerat per molts un portaveu oficiós de la Casa Reial– publicava un editorial molt aclaridor. Per a ABC, es tracta d'"un acord (...) que modificarà alguns aspectes de què el 2012 va aprovar l'Executiu del PP però que manté la seva essència. En cap cas es tracta de la 'derogació' que textualment van prometre el PSOE i Podem tant als seus programes electorals com al seu pacte de coalició". Afegeix també el diari que "objectivament, les empreses seguiran disposant d'un ampli marge de flexibilitat per al control de les condicions laborals, els salaris, les contractacions i els acomiadaments".

Per a les patronals CEOE i Cepime, "l'acord consolida el model laboral actual, que ha permès incrementar la productivitat de les empreses, assegurar-ne la competitivitat i contribuir al creixement de l'ocupació. En concret, l'acord manté intactes els mecanismes de flexibilitat interna que garanteixen l'adaptabilitat de les empreses a les circumstàncies, assegura la llibertat d'empresa i la seguretat jurídica i contribueix a la Pau Social". Una valoració que, sens dubte, contrasta amb què fan els sindicats.

Per completar el quadre, la Conferència Episcopal Espanyola declarava sobre l'acord que aquesta és la reforma que es necessita.

La FAES d'Aznar també avala l'estratègia negociadora de la CEOE i opina que aquest pacte "consolida" aspectes "fonamentals" de la legislació que va aprovar el PP el 2012. Segons ha explicat, si l'objectiu de la patronal "era limitar el mal que les soflames demagògiques del Govern i els seus socis semblaven anticipar". Per a aquesta fundació, vinculada al PP, el resultat de l'acord aconseguit "ha mantingut els elements fonamentals de flexibilitat interna a les empreses i consolida dues novetats importants introduïdes per aquella reforma: la reducció del cost de l'acomiadament i la supressió dels salaris de tramitació".

Només els partits franquistes rebutgen l'acord obertament. Però és evident que es deu exclusivament a motius electorals.

Els continguts reals de l'acord

No farem aquí una anàlisi detallada de l'acord (per això remetem al lector a qui ha fet el CATP, i que podeu trobar a ...)

Però, bàsicament, l'acord suposa recuperar de manera completa la ultraactivitat, és a dir,

l'aplicació d'un conveni col·lectiu un cop acabat el període de vigència pactat, i la prevalença del conveni col·lectiu sectorial sobre el conveni d'empresa (tot i que això, de manera limitada). També inclou mesures que suposadament limitaran la temporalitat. Però, sobre això, citem el que declarava la presidenta del sindicat d'inspectors de treball, Ana Ercoreca: "La reforma laboral no acabarà amb la temporalitat, perquè aquesta no es reduirà si no es reforça la Inspecció. Si no ens doten de mitjans i efectius, la llei serà paper mullat". Recordem que a Espanya hi ha un inspector de treball per cada 24.000 treballadors, mentre que a Europa n'hi ha un per cada 12.000.

El que és significatiu és tot el que l'acord ha deixat sense modificar de les dues reformes laborals: No ha modificat la regulació dels contractes a temps parcial, font d'un frau empresarial enorme, no modifica la capacitat dels empresaris per modificar unilateralment allò pactat en conveni col·lectiu, no recupera la indemnització de 45 dies per any treballat en cas d'acomiadament improcedent ni els salaris de tramitació, no modifica la regulació dels acomiadaments objectius, molt més barats, ni les facilitats perquè l'empresari faci modificacions de les condicions de treball....

No són qüestions sense importància. Recordem que el 31 de juliol del 2012, CCOO i UGT presentaven una denúncia davant l'OIT contra la reforma laboral de Rajoy. En aquesta denúncia, consideraven una "violació de la llibertat sindical i del dret a la negociació col·lectiva", la possibilitat del "despenjament empresarial, és a dir d'aplicar allò pactat en conveni col·lectiu per raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, sense necessitat d'acord amb els negociadors del conveni ni tan sols amb la representació dels treballadors a l'empresa, amb imposició d'un arbitratge administratiu obligatori. La substitució de la flexibilitat interna negociada, per la decisió unilateral de l'empresari, que pot sense acord amb els treballadors decidir no aplicar condicions de treball pactades a acords d'empresa amb la representació dels treballadors". Avui, el que s'ha denunciat llavors com a violació del dret a la negociació col·lectiva es deixa sense tocar a l'acord.

Alguns pretenen convèncer-nos al·legant que és un pas inicial, que després vindrà la derogació d'altres aspectes. Yolanda Díaz ha

deixat clar que no serà així, que no hi haurà més reformes de la legislació laboral en aquesta legislatura. Per tant, l'acord suposa que, per mitjà del "diàleg social", govern i sindicats accepten, deixen sense tocar, la immensa majoria de les retallades incloses a les reformes laborals.

Què ha passat amb altres reformes promeses?

Recordem que la reivindicació dels treballadors, mantinguda fins ara de l'acord pels dos grans sindicats, era la "derogació completa" de la reforma laboral. Un objectiu, evidentment, incomplet.

El que ha passat amb la reforma laboral no és un fet aïllat. Fa uns mesos s'arribava a un acord sobre pensions que ha rebutjat la gran majoria d'organitzacions de pensionistes. No s'ha recuperat la revaloració automàtica de les pensions segons l'IPC, i aquest

any les pensions pujaran un 2,2%, amb la inflació al 6,7%. La Llei Mordassa segueix dreta, i el Govern no té intenció de derogar-la. Ja ha anunciat que només li farà algunes modificacions.

La classe treballadora no valorarà el Govern per les seves promeses ni per la propaganda que faci de les seves mesures, sinó pels fets (aquí l'exemple del que ha passat a les eleccions de Madrid). I els fets demostren que no es pot satisfer les necessitats de la classe treballadora governant dins del marc de la monarquia i de la Unió Europea. Des d'aquesta convicció, els militants del POSI participen a la lluita per cadascuna de les reivindicacions dels treballadors.

No es pot governar a favor dels treballadors acceptant els límits que imposa el capital financer per mitjà de les institucions internacionals i nacionals, en particular la Monarquia. La política de consens, de "diàleg

social" porta a frustrar les aspiracions de la majoria, perquè presenta com a interessos compartits els que només són del capital i, per tant, contraris als interessos de la classe treballadora, lligant de peus i mans a les organitzacions obreres per a la seva legítima actuació com a tals. I això col·loca al centre el problema central, qui representa els interessos dels treballadors i els pobles? Quina representació política necessitem? Les eleccions autonòmiques a Madrid del 4 de maig van mostrar una profunda desconfiança de la població treballadora cap al conjunt de candidatures de les esquerres,

Però avançar en l'articulació d'una representació política fidel només als interessos dels treballadors i dels pobles exigeix avui, entre altres coses, plantejar clarament que l'exigència unànime de completa derogació de les reformes laborals continua sent un objectiu irrenunciable i d'unitat.

Fe d'errades:

Els lectors ens heu indicat un error a la Carta Setmanal 867, cosa que us agraïm.

La frase (plena llibertat d'acció sota la premissa de plena llibertat de discussió) s'ha de substituir per (plena unitat d'acció sota la premissa de plena llibertat de discussió).

Els nostres compromisos ...

www.informacionobrera.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta